

ikke for Diebliffet fundet sig foranlediget til at indlade sig paa en Række unyttige Processer. Det er naturligviis ikke nødvendigt at forelægge Legislaturen til Vedtagelse en Lov om, at Noget maa være præscriberet, som allerede ifølge almindelige Bestemmelser og de gjældende Love maa ansees for præscriberet; men Regjeringen har dog fundet det rigtigt, inden den i den Henseende traf en endelig Afgjørelse, at forelægge en Fortegnelse over de Debitorer, der have fremsat en saadan Exception, ligesom det iøvrigt er en Selsfølge, at om man maatte ønske at gjøre sig bekendt med de Actstykker, hvortil denne Fortegnelse knytter sig, ville ogsaa disse kunne erholdes fremlagte. Foreløbig skal jeg indfranke mig til at fremlægge detaillerede Actstykker for den Deel af Sagen, som er Gjenstand for Lovgivningens Behandling.

Lovforslaget's første Paragraph angaaer en Sum af 4,350 Rbd., som foreslaaes eftergivet. Heraf er imidlertid kun de 2, i det Høieste de 3 Beløb af en saadan Beskaffenhed, at der er Spørgsmaal om en egentlig Eftergivelse; thi et Par af Beløbene, hvad der vil findes nærmere udviklet i Motiverne til Lovudkastet og de Actstykker, som af mig ville blive forelagte Thinget, ville alligevel ikke være at erholde. Derimod andrages der, forsaavidt vedkommer de to af Beløbene, nemlig de, som ere stillede i Spidsen af Paragraphen, ligesom paa en Eftergivelse paa Grund af de Vedkommendes Fortjenester. Den anden Paragraph gaaer ud paa, at de Beløb, som deri findes opførte, ikke skulle eftergives, men afgjøres ved Aversionssummer paa den Maade, som i Lovudkastet er foreslaaet, og som fra Regjeringens Side ansees for tilraadelig. Det væsentligste Beløb af disse er det, som angaaer Statskassens Fordring i en afdød Prindsesses Bo, idet man har meent, at Statskassens Krav maatte vige for de private Creditorer's, med hvilke Statskassen ellers maatte concurrere; derved vil det Beløb, som denne har tilgode, ikke blive ubetydeligt nedfat.

Efter Dagsordenen gif man derefter over til Fortsættelse af 1ste Behandling af Forslag til Lov om Fastes Dvergang til Selveiendom.

Stefen: Det er med dyb Bekymring, jeg kunde sige med Sorg, at jeg tager Ordet om det foreliggende Lovforslag, efterat jeg har hørt den Udtalelse, som den ærede Indenrigsminister igaar afgav paa Hans Majestæts Regjering's Begne. Da jeg igaar tilligemed en anden Rigsdagsmand optog det foreliggende Lovforslag, skete det, fordi jeg ikke kunne skjøne rettere, end at der er saameget Godt ved det, og at der er saa stor Trang til en Lov i den Retning, at det vilde være Skade, om ogsaa denne Session skulde gaae hen, uden at der blev gjort et alvorligt Forsøg paa at gennemføre en Reform i Fæstelovgivningen, som allerede i tidligere Tider fra alle Sider, troede jeg, men idetmindste i 1848 fra Regjeringens Side, blev anset for nødvendig. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2det District (Bliren-Finecke) har vel fundet, [at Forslagsstilleren i sit tidligere Foredrag ved første Behandling i forrige Session ikke har begrundet, at Almeenvellet fordrede en saadan Lov. For mig er det klart, at dette Punkt tilstrækkelig er oplyst af Forslagsstillerne, og jeg veed meget vel, at hvad jeg kan sige om den Ting, vil være saare ubetydeligt mod, hvad der [af ham er sagt, og at det er saalangt fra, at jeg vil kunne overbevise den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2det District om, at Almeenvellet virkelig kræver det, naar han ikke tidligere er blevet oplyst og overbevist derom. Imidlertid skal jeg dog, da den ærede Indenrigsministers Erklæring var den, at Regjeringen ikke sølte sig overbevist om, at en saadan Lov's Nødvendighed var tilstede, med et Par Ord tillade mig at omtale netop dette Punkt, der vel er det vigtigste ved hele Sagen, det nemlig, at der er en Nødvendighed tilstede for og at Almeenvellet kræver en saadan Lov.